10.09.2013 г. / 09:51:02

Вяра

Кой краде нашите души – VI-та част - Лъжеучението на папството





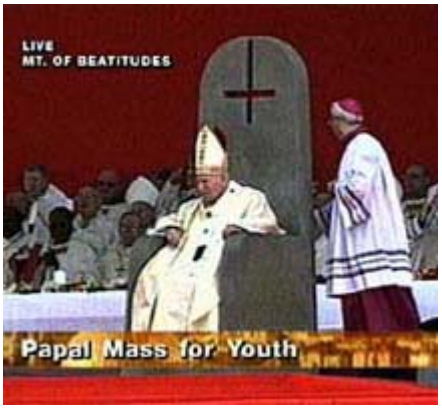

Основни моменти от статията: “…**Западът е бил православен в първите осем, девет или десет века, в зависимост от отделните области, преди да стане жертва на голямата "узурпация" на съборната власт, издигането на папството, поддържано от политическите форми на феодализма и на средновековните монархии… Човек не се обръща в Православие, той се връща в Православието”…**

…Папа Григорий пише (*против узурпацията, но неговите наследници го пренебрегват – б.ред.*): "Защо се наричаме епископи, ние, които дължим своето достойнство на смирението на нашия Изкупител, **всъщност следваме гордостта на Неговия неприятел**?"

"… да се приеме тази титла, значи да се наруши достойнството на всички патриарси; и **ако се случи този, който се нарича вселенски, да изпадне в някоя ерес, то няма да има вече епископ, останал верен на истината".**

Съзнавайки опасността от абсолютизирана власт в Църквата, той пише на императора:

"**Аз казвам без ни най-малко колебание, че който нарича себе си Вселенски епископ или желае тази титла, е по своята гордост предшественик на антихриста, защото претендира по същия начин да бъде над другите …"** Вместо коментар ние ще приведем само изявлението на съвременния нему папа Пий IX, въвел новия догмат за папската непогрешимост и незаблудимост. Преди откриването на Първия Ватикански събор, той произнесъл следните странни за православното ухо думи: "Аз съм отзив на небето, непогрешим тълкувател на Бога, **аз съм пътят, истината и животът.**"

ОТЕЦ ВЛАДИМИР ГЕТЕ - най-големият църковен историк на миналия век, първият православен историк на Запада казва: **"Иисус Христос не е някакъв философ, измислил система, поддаваща се на безкрайни допълнения,** според развитието на науките и човешкото познание; **Той е Син Божий, въплътено Слово, израз на вечната и основна Истина, излязла от лоното на Отца и слязла да просвети всеки човек, идващ на този свят.** Учението на Иисуса Христа е Истината, то не може да бъде нищо друго, освен залог, поверен на света, според красивия израз на св. ап. Павел: "О, Тимотее! Пази онова, което ти е предадено и се отвръщай от скверното празнодумство и от възраженията на лъжовната наука!" (I Тим. 6:20) и още: "Запази добрия залог чрез Духа Светаго!" (II Тим. 1:14)...

И така, нищо в Св. Писание на Новия Завет не благоприятствува поне отчасти теорията за върховния авторитет на ап. Петър и на римските епископи, които се считат за негови приемници. Дори може да се каже, че подобна власт там е изрично осъдена (ср. Деян, 8:14, Гал. 2:7-14 и др.)"...

(*ето какво казва архимандрит Ириней (Винарт), бивш римокатолически свещеник в Париж, родоначалник, пръв идеолог и организатор на Френската православна църква - б.ред.)...*" И тъй, нито Инквизицията, нито Борджиите, нито подмолните домогвания на йезуитите, нито Вартоломеевата нощ, нито осъждането на Галилей, нито политическите интриги, нито авторитарните действия – нищо подобно не би могло да ни отстрани от римската Църква... **Ние би трябвало да оплакваме злоупотребите, да ги заклеймяваме, да проповядваме духовно обновяване в римокатолическата църква**, но не да я напуснем поради това! **Въпросът обаче е**

много по-дълбок, той засяга извора на повечето от тези отклонения и заблуди, които следователно са вече нещо повече от прояви на човешки слабости и се оказват естествени последици на един погрешен принцип... Римокатолическата църква е изопачила дълбоко самия смисъл на Христовата Църква. От единодушен в любовта живот, тя се е превърнала в общество, съставено от отделни общества и касти, дотолкова разделени, че в края на краищата понятието "църква" е взело да означава само една от тези касти... Вместо да запази тази си определена от Промисъла мисия да възвестява за вътрешния живот на Църквата и така "да утвърждава своите братя", Римският епископ превърнал това първенство по чест, дължащо се на положението му на епископ на столицата на империята, в едно мнимо първенство по божествено право, **като при това се целяло папата да бъде провъзгласен за наместник на Христа**. **И Римската църква допълнила тази узурпация, като провъзгласила личната непогрешимост на Римския епископ**. Древните събори дори и не са подозирали подобно нещо, щом като един папа (Хонорий) е бил осъден като еретик от Шестия Вселенски събор, която присъда е била потвърдена и от Седмия Вселенски събор... Според израза на един католически публицист, щом папата върши нещо, значи той има право да го върши; и всичко това, що той прави, определя границите на онова, което той може да прави. **С други думи, за него всичко е позволено и над неговите действия няма никакъв контрол!**

Именно от това дълбоко обезобразяване на вътрешния живот на Църквата са се породили всевъзможни злоупотреби, които силно поразяват”...

След това абат Гете се обръща към **Св. Предание**, за да търси каква е била Западната църква през първите векове на християнството за божественото устройство на Църквата. Той

се спира по-обстойно на творенията на двама западни св. Отци — св. Киприан Картагенски и Св. Викентий Лерински. Учението на християнския запад за Църквата той обобщава в следните няколко точки: 1. Църквата има само един епископат, както е имало и едно апостолско звание; той е еднакъв във всички епископи, притежава се от всички без разлика. 2. Също както апостолите имат едно и също достойнство и власт, така и епископите имат едно и също достойнство и власт. 3. Никой епископ не притежава божествени права над другите епископи. 4. Единството на епископата е знак за единството на Църквата. 5. Само Църквата запазва непогрешимо поверените й от апостолите истини. 6. Епископите трябва само да следят тези истини да не бъдат повредени в поверените им църкви. 7. Църковните събори само установяват приетата веднъж завинаги вяра. 8. Никоя отделна църква, още по-малко отделен епископ, не притежават авторитет в учението. 9. Единственото условие някой да бъде член на Съборната Църква е да бъде в общение с всички апостолски църкви, които не са приели нововъведенията в учението си.

Това древно учение на западната църква еднакво ли е с това, което проповядва сега римската църква? Не. Тя проповядва напълно противоположно учение… Ако ние открием, че древната Църква не е признала на римския епископ властта, която той си приписва днес, ако тази власт е узурпирана едва в IX век, трябва да заключим, че тази власт няма божествен произход и че право на всички църкви и на всички верни е да протестират и да се борят против нея…

Свидетелството на Вселенските и Поместните събори: Според тези решения, казва абат Гете, очевидно е, че епископите на Рим са били признати за първи епископи в Църквата от самите събори и че **тяхното предимство е по**

църковно право, а не по божествено право; че то им е дадено поради политическата важност на техния град, а не защото са приемници на св. ап. Петър; че тяхното предимство не дава никаква вселенска власт; че те не могат да имат друга власт, освен дадената им от Вселенските събори, представящи вселенската Църква… Доктрината на римската църква не е стигнала изведнъж до формата, в която я виждаме днес… Когато църковният епископ е формулирал за първи път своите претенции, той не ги е представил като нововъведения, а напротив, опитал се да докаже, че този авторитет е право, признавано навсякъде и всякога. Той успял да наложи на западните църкви тази доктрина чрез следните средства: 1. Изработване на някои документи, представяни за древни и приети като такива на Запад, потънал тогава в пълно невежество относно истинските исторически паметници. 2. Фалшифициране на текстове на познати тогава документи. 3. Своеволна интерпретация на множество текстове, за които не са си правили труда да ги фалшифицират… В заключение може да се каже, че по въпроса за устройството на Църквата Рим сега проповядва учение, напълно противоположно на всеобщото древно учение на западната църква. За да може да се сравнят, днешното учение също е изложено в девет точки: 1. Римският епископ притежава по божествено право главенството над всички епископи и никой епископ не е пълноправен, ако не е упълномощен и назначен от него. 2. Неговият авторитет е по-голям от този на всички останали епископи, така както авторитетът на св. ап. Петър е бил по-голям от този на останалите апостоли. 3. Той притежава власт над останалите апостоли по божествено право. 4. Сам той е център и символ на единството на църквата. 5. Само той съхранява непогрешимо богооткровените истини, има право да ги развива, както счете за полезно, и изпълнява това право без да може да сгреши. 6. Той провъзгласява нови догмати и от самия

факт на провъзгласяването им следва, че те са били част от вярата на Църквата, че са съществували в латентно състояние. Когато той прогласи догмат, епископите и верните трябва само да се подчинят на неговото непогрешимо слово. 7. Съборите съвсем не се събират, за да установят всеобщата и постоянна вяра на Църквата, а за да придадат повече тържественост на проявите на папската власт. 8. Сам папата притежава власт над учението и провъзгласява догмати според собствената си власт. 9. Единственото условие някой да бъде католик е да е подчинен на папата.

Може да се каже, заключава абат Гете, че с новите си доктрини папството отрича вселенските правила на вярата, авторитета на Църквата, основните характерни черти на епископата; то дезорганизира цялата Църква и отхвърля нейното божествено устройство.

Това е неговата първа ерес.

А по повод претенциите на римските богослови, че тяхната църква е истинската Църква, Вл. Гете заявява... :

" **вие не само не сте Църквата, вие дори и не представлявате римската църква, защото не се събирате да говорите в името на древната вяра на вашите църкви, а за да регистрирате в името на папата и в свое име такива учения, каквито са ви угодни. Вие можете да образувате религиозно, политическо, научно ако щете събрание, но вие не ще бъдете събор, още по-малко Вселенски събор. Иисус Христос не ще бъде сред вас и Св. Дух не ще ви ръководи."**

Ереста Filioque

Никой в римската църква не оспорва факта, че към 8-ия член

на Никейския символ на вярата, съдържащ догмата за Св. Дух, е внесена прибавка, че той изхожда "и от Сина" (лат. Filioque)... Прибавката "и от Сина" е абсолютно незаконна по две причини:

1. Защото е направена въпреки изричната забрана на Третия Вселенски събор в Ефес (7-мо правило) да се допълва или отмахва нещо от Никео-Цариградския символ;

2. Защото тя съдържа голяма грешка, разрушаваща догмата за Св. Троица — основен за християнството.

... **нито едно място в Св. Писание не доказва, че Св. Дух изхожда и от Сина.** Напротив, единственото място, в което ясно се говори за Неговото изхождане (Иоан 15:26) съдържа православното учение, отразено в Никейския Символ на вярата: "Духът на истината, Който изхожда от Отца"...

Ереста за непорочното зачатие на Св. Дева Мария

На 8-ми декември 1854 г. папа Пий IX публикувал една була, с която провъзгласява за догмат, че Св. Дева Мария е била заченатa непорочно от св. Анна... **Абат Вл. Гете определя това нововъведение като нова ерес, фактически отричащо догмата за Изкуплението.**

Древната вяра на Църквата е, че цялото човечество, **без никакво изключение**, е поразено от първородния грях, предаван по наследство със самия акт на зачеването... А в папската була се твърди, че тя е била напълно предпазена от този грях, така че не е имала нужда да бъде очиствана от него. **Но ако тя не е имала нужда от очистване, то тя реално не принадлежи към човечеството. Така се стига до заключението на някой си римски доктор М. Нюман, което между впрочем не е било оспорено от римската църква, че "след булата от 1854 г. Св. Троица била**

допълнена (!?) със светата Дева, издигната до божествена висота."...

А по-нататък той дори отговаря на папските оправдания, че догматът бил провъзгласен в отговор на натиска на вярващия народ и за по-достойна похвала на Св. Богородица, като казва:

"Светата Дева всекиго ще осъди за такова прославление, което, както се вижда, е прославление на греха; тя никога няма да одобри нововъведение, което е измислено против учението на Църквата, нововъведение, което е майка на безразсъдността, сестра на суеверието и дъщеря на лекомислието ..."

Някой би могъл да повдигне възражение... , позовавайки се на небезизвестното явяване на Св. Богородица на една девойка в екстаз през 1855 г., близо до Лурд. Св. Богородица, по думите на единствената свидетелка, била заявила: "Аз съм непорочното зачатие". На това абат Гете отговаря:

"Да се вложат в устата на Св. Дева тези смешни думи, това значи да се оскърбява Св. Дева и да се твърди, че тя одобрява една ерес. Дори само това доказва, че дори да е имало явяване на изпадналата в екстаз, то това явяване е **демонско**."

" **И така, дори и ангел от небето да слезеше, за да ни съобщи някакъв нов догмат, ние щяхме да осъдим него и неговия догмат и чудесата му като проява на ада... демонът упражнява своята власт и в църквата, към която той принадлежи**. **Това демонско действие би доказало още веднъж, че Божият Дух се е отдалечил от нея**."

Светото сърце - ерес против Боговъплъщението

След като е нарушило основния догмат на християнството — за Света Троица, папството си позволило да въведе ново

еретическо учение и по отношение на втория главен догмат — за Боговъплъщението. След като е нарушило основния догмат на християнството — за Света Троица, папството си позволило да въведе ново еретическо учение и по отношение на втория главен догмат — за Боговъплъщението.

Установеният култ към "Светото Сърце на Иисуса Христа" всъщност представлява не само разделяне на двете природи в Христа и почитането им поотделно, но отдава забранената от каноните почит на Неговото тяло и още поспециално на части от тялото Му, в случая на Неговото сърце, и то съвсем не като символ, а като телесен орган, като се възхваляват неговите фибри, неговите свивания и разпускания и т.н.

Абат Гете проследява историята на установяването на този догмат, твърде характерна за повечето еретически нововъведения, които векове наред, отхвърляни като несъстоятелни от най-бележити и уважавани отци на западната църква, в крайна сметка биват прогласени от някой папа за догмати. Първият богослов, който публикувал съчинение за култа към Св. Сърце бил йезуитски свещеник, изповедник на една монахиня, наречена Мари Алакок (1690 г), чиито болезнени бълнувания и среднощни "любовни диалози" с възлюбения й Иисус са били осъдени след голям скандал от папа Климент XIV в 1772 г. Но йезуитския орден, явно решен да въведе този догмат, прибегнал до хитростта да придаде вид на благочестие и божествен произход на тази ерес. Публикациите на разказите на изпадналата в прелест монахиня се умножили. В тях на широко се предавали разговорите й с Иисус, описвало се как тя му дала своето сърце, а Той в отговор й дал Своето, а после й казал да си пуска кръв всеки път, когато сърцето я заболи. Тя твърдяла, че той я е направил пълновластна наследница на Неговото Сърце. ... двама папи, приятели на йезуитите, постепенно установили този култ. Това е типичен пример как едно еретическо

нововъведение, отхвърлено в началото от разумните богослови, чрез съдействието на йезуитския орден и благодарение на неограничената власт на папата да установява нови и нови догмати, бива провъзгласено за официален култ. **В случая имаме ерес, по-чудовищна дори от несторианската, осъдена на Ефеския и Константинополския събори**…

Учението за чистилището

… Римската църква проповядва, че до Страшния съд всички починали минават на частен съд, след което биват изпратени в ада или в рая спред техните дела. Но тя твърди, че има такива души, които не са заслужили нито рая, нито ада, и ги поставя в едно междинно място, наречено чистилище… … **Но за средно място между рая и ада никъде в Св. Писание не се споменава**… Православната църква се моли Бог да освободи грешните души **от ада** (молитва 5 на св. Василий Велики). Същото е и в другите познати древни литургии — Иаковова, Матеева, Маркова, Петрова, Василиева и др. В Св. Писание притчата за богаташа и Лазаря ясно показва, че не може да се избави от ада умрелия без вяра и покаяние, но е възможно за вярващия и покаялия се, без да принесе плод (Лук. 16:19-31). **Следователно чистилището съществува само по волята на папата.**

…

… дори и само идеята за съществуването на такова временно наказание, чрез което, изтърпяли го, душите уж задоволявали Божията правда, вече е противно на истинската вяра.

… (Докато древната църква от която се отцепва папството – православната, казва) грешниците, за да добият прощение на греховете си и да се избавят от всякакво наказание за греховете, **длъжни са само да усвоят**

заслугите на Спасителя, т.е. да вярват в Него, съвършено да се покаят за греховете си и да поднесат плодове, достойни за покаянието — добри дела".

Нововъведенията в св. Евхаристия (Причастието)

В своята творба "Еретическото папство" абат Вл. Гете спира вниманието си и на нововъведенията, които е привнесла римската църква и в най-святото тайнство — св. Евхаристия. В римската църква то се извършва не над квасени, а над пресни хлябове; тя е премахнала призователната молитва към Св. Дух (епиклезата), а единствено чрез Неговото слизане се извършва пресъществяването на Св. Дарове; не причащава със същия хляб свещеници и миряни; отказала е правото на децата да приемат Св. Причастие и др. В Св. Писание никъде не се говори, че Св. Евхаристия се е извършвала над пресен хляб, както се опитват да твърдят римокатолиците. Напротив, съществуват много свидетелства, че хлябът, с който се е извършвало тайнството Евхаристия, е бил квасен.

1) Св. тайнство Евхаристия е установено преди Пасхата на иудеите (Иоан 13:1), а едва след Пасха е започвала седмицата на безквасните хлябове. Св. ев. Иоан свидетелствува, че Христос е осъден, разпнат и свален от кръста в деня, когато иудеите се готвели за Пасха (18:23, 19:14, 19:31), следователно са употребявали още квасен хляб.

2) Евхаристийният хляб е наречен навсякъде "артос", което произлиза от глагола "еро", означаващ "въздигам" и означава втасване на замесено с квас тесто. В Св. Евангелие навсякъде е употребена именно тази дума (Мат. 26:26, Марк. 14:22, Лука 22:19).

3) Според св. ев. Матей Христос е седял при преломяването на хляба, а ако хлябът е бил пресен, Той според закона е трябвало да стои прав.

Могат да се приведат още доказателства. Но най-красноречив е фактът, че до IX век римската църква също е употребявала квасен хляб.

Причащаването на свещениците и вярващите с отделни хлябове разрушава онзи дълбоко мистичен смисъл, изложен от св. ап. Павел във 1 Кор. 10:16-17:

"*...Защото един хляб, едно тяло сме ние, многото, защото се причастяваме от един хляб*".

В римската църква само свещениците се причастяват и с Кръвта Христова, докато Сам Господ, предузнавайки техните отклонения, заповядва: "пийте от нея всички ..." (Мат. 26:27).

По повод на забраната да се причастяват деца абат Гете пише: "Западната църква е извършила престъпление, премахвайки причастието на децата... Призователната молитва към Св. Дух е съществувала във всучки литургии на древните западни църкви. (Гете твърди, че по негово време тя все още съществува в Шотландия). Древните литургии на св. Иаков и на св. Климент Рилски съдържат епиклеза, така както Златоустовата и Василиева литургии.

"Следователно", заключава с тревога абат Гете, **"ние имаме пълното право да се съмняваме, че в римската църква съществува св. Причастие."**

Редакторите на френското издание завършват тома със статията от "Юнион Кретиен" — "Смущаващият свидетел — Православието". С неизменното си свидетелство то е мълчалив обвинител срещу нововъведенията, обезобразили западното християнство. **Затова папството плете интриги да го подчини, като преди векове използвало кръстоносците, а в наши дни — политиката и парите. Но о. Владимир Гете спокойно заявява: "Каквото и да прави, то няма да**

успее."

СЛЕДВА ПЪЛНИЯ ТЕКСТ НА СТАТИЯТА:

Ще започнем с част от едно изложение на архимандрит Ириней (Винарт), бивш римокатолически свещеник в Париж, родоначалник, пръв идеолог и организатор на Френската православна църква. Заедно с група католически свещеници и миряни, той приема Православието в Париж през 1936 г., като акт на едно пълно и свободно убеждение, че истинската Христова Църква, която е запазила апостолското предание и вероучителната истина неповредени, това е Източната Православна Църква.

Нашата църква иска да остане вярна на целия християнски опит през вековете, без да се губи в хрумвания, които могат да примамват само любопитните и тревожни души; тя не иска да възприеме такова становище, което да умалява същинските духовни изисквания на Евангелието; тя не е Църква на лесното и на най-малкото усилие.

…

И тъй, нито Инквизицията, нито Борджиите, нито подмолните домогвания на йезуитите, нито Вартоломеевата нощ, нито осъждането на Галилей, нито политическите интриги, нито авторитарните действия – нищо подобно не би могло да ни отстрани от римската Църква. Всички добродетелни възмущения, дори справедливи, не биха били в състояние да ни отделят от нея. Ние би трябвало да оплакваме злоупотребите, да ги заклеймяваме, да проповядваме духовно обновяване в римокатолическата църква, но не да я напуснем поради това!

Въпросът обаче е много по-дълбок, той засяга извора на повечето от тези отклонения и заблуди, които следователно са вече нещо повече от прояви на човешки слабости и се оказват естествени последици на един погрешен принцип.

....

Римокатолическата църква е изопачила дълбоко самия смисъл на Христовата Църква. От единодушен в любовта живот, тя се е превърнала в общество, съставено от отделни общества и касти, дотолкова разделени, че в края на краищата понятието "църква" е взело да означава само една от тези касти. (Според католицизма да се покоряваме на Църквата не значело вече да се съобразява индивидуалната воля с целостта на мистичното Тяло Христово, но да се подчинява съвестта на заповедите на началници, властвуващи над едно пасивно стадо).

Да разгледаме, какво е било състоянието на малкото християнско стадо, което след Възнесението на Господа започнало да проповядва Евангелието, отначало в Йерусалим всред юдеите, а после и по целия свят? – Книгата "Деяния на светите апостоли" ни разкрива тази група християни, обединени в молитвата и в благотворителността (Деян. 4:42, 45). Разбира се, измежду тях имало някои, които в известен смисъл стоели над другите: това били преди всичко свидетелите на възкръсналия Христос, с Когото те били живели заедно и Чието учение проповядвали (Деян. 1:8); апостолският лик (колектив), действувайки от името на всички, като негов авангард, никъде и никога не

нарушава принципа на колективността. Това лесно се проявява при учредяването на дяконската степен: апостолите свикват учениците си и им предлагат да си изберат хора, сигурни за тази служба и след това пак те, всички те, възлагат ръце върху избраните (Деян. 6:2-6). Тук, при това първо ръкополагане, ние съвсем не виждаме да се очертава онова предимство, което, според католическата теория, било уж дадено на св. ап. Петър.

...

Към края на III век се извършило едно групиране на църквите около трите главни престола: Рим, Александрия и Антиохия, които в известен смисъл представлявали и цялата Църква. Така ние виждаме, че Първият Вселенски събор в 325 г. чрез своя 6-ти канон установява главенството на епископите на тези градове над съответните области (тогава те още не са наричани патриарси). Впрочем този канон само потвърждава едно създадено вече положение – той говори за "древните обичаи" и тъй като тези обичаи признават на Римския епископ правото на предстоятел (примат) всред епископите в Италия, то същото право се признава и на александрийския епископ над Египет и на Антиохийския – над Изтока.

Но императорът напуснал Рим и се преселил в Цариград, който станал новата столица. Затова Вторият Вселенски събор през 381 г. заявил в своя 3-ти канон: "Цариградският епископ да има предимство по чест след Римския епископ, понеже Цариград е новият Рим". И Четвъртият Вселенски събор в 451 г. с 28-ия си канон провъзгласил предимствата на Цариградската църква (Новия Рим) с изрази, които сочат мнението на отците относно произхода на властта на двете велики църкви, а именно: че тази им власт е от чисто църковен характер и произлиза не от божествено установление, а от исторически обстоятелства.

...

Вместо да запази тази си определена от Промисъла мисия да възвестява за вътрешния живот на Църквата и така "да утвърждава своите братя", Римският епископ превърнал това първенство по чест, дължащо се на положението му на епископ на столицата на империята, в едно мнимо първенство по божествено право, **като при това се целяло папата да бъде провъзгласен за наместник на Христа**.

И Римската църква допълнила тази узурпация, като провъзгласила личната непогрешимост на Римския епископ. Древните събори дори и не са подозирали подобно нещо, щом като един папа (Хонорий) е бил осъден като еретик от Шестия Вселенски събор, която присъда е била потвърдена и от Седмия Вселенски събор.

...

Според израза на един католически публицист, щом папата върши нещо, значи той има право да го върши; и всичко това, що той прави, определя границите на онова, което той може да прави. **С други думи, за него всичко е позволено и над неговите действия няма никакъв контрол!**

Именно от това дълбоко обезобразяване на вътрешния живот на Църквата са се породили всевъзможни злоупотреби, които силно поразяват. Тези злоупотреби, обаче, са само последици от състоянието на заблуда – заблуда на господството и на личната власт – от която е проникната Римската църква. С величието на своето минало, с богатството на вековния си опит, **тя би трябвало да бъде старшата сестра, първата между равните,** "председателствуваща в любовта", според прекрасния древен израз (Св. Игнатий Богоносец, Послание до Римляните, глава 1). **Обаче, уви, римската гордост направи от нея мнима господарка на**

всички църкви!

Следват откъси труда на френския свещеник Владимир Гете “Лъжеученията на папството”.

ОТЕЦ ВЛАДИМИР ГЕТЕ е най-големият църковен историк на миналия век, първият православен историк на Запада. Без да е имал никаква връзка с православни християни, единствено благодарение на своя безпристрастен изследователски труд в търсене на историческата и оттам — на догматическата истина на Църквата, той достига до съзнанието, че истинската Христова Църква е Православната, към която впоследствие с пълна убеденост се присъединява и повече от тридесет години служи като свещеник в руската църква в Париж. Неговите исторически изследвания възлизат на повече от 40 тома. В своите научни изследвания той изпреварва много от съвременните открития. Някои изказват и предположението, че някои негови произведения са вдъхновили Достоевски за поемата "Великият инквизитор" ("Братя Карамазови" кн.5-V)

"Всички мои проучвания, водейки ме към Православието, ме утвърдиха в истинските католически (т.е. съборни) принципи, а всички тези принципи откривах в лоното на Православната църква. Преди се мислех за католик, признавайки папството, но моите изследвания ми показаха, че съм се лъгал и че папството, вместо да бъде католическо (т.е. съборно) в истинския смисъл на думата е създало схизма в Църквата на Христа. И така, АЗ ТРЯБВАШЕ ДА СТАНА ПРАВОСЛАВЕН, ЗА ДА БЪДА НАИСТИНА КАТОЛИК."
(Спомени на един римокатолически свещеник, станал православен свещеник, Париж, 1889 г.)

"Изучих по-отблизо папството, което претендира, че е непогрешимо, дори по въпросите от историята ... Четох произведения на най-учените защитници на папството ... Убедих се, че папството не се основава нито на Св. Писание,

нито на Св. Предание, че римският епископ е получил от самите Събори на древната църква титлата първи епископ (а не по Божествено право, както се твърди — бел. прев.), че папството съществува едва от IX-ти век и че то е само светотатствена узурпация на правата на Църквата, представена от епископата.”

Първата православна идея на абат Гете е, че църквата е поместна, основана на териториалния принцип. Тя е концентрирана около епископа, но в общение с цялата вселенска Църква. Около тази идея се изграждат всички изследвания на Гете за френската църква, борбата му против йезуитството и папизма. В своите трудове той доказва, че претенциите на папите за главенство в цялата църква датират едва от IX-ти или XI-ти век (Николай I и Григорий VII) и представляват посегателство над правата на епископите.
Всеки историк, който безпристрастно търси истината, може въз основа на оригиналните документи да намери истинското апостолско устройство на Църквата и да отговори на въпроса: от всички християнски изповедания, съществуващи сега на земята, кое представлява наистина неразделената Църква от първите векове на християнството?

Западът е бил православен в първите осем, девет или десет века, в зависимост от отделните области, преди да стане жертва на голямата "узурпация" на съборната власт, издигането на папството, поддържано от политическите форми на феодализма и на средновековните монархии. Френската революция премахнала политическите рамки, но не е станало връщане към първичната вяра на римска Галия. Да стане православен за абат Гете това означава да се довърши това движение, да се

намери отново вярата на светците и на великите епископи, които са просвещавали Франция. **Човек не се обръща в Православие, той се връща в Православието.** Такъв е бил призивът към свобода и главното учение на абат Гете.

"Иисус Христос не е някакъв философ, измислил система, поддаваща се на безкрайни допълнения, според развитието на науките и човешкото познание; **Той е Син Божий, въплътено Слово, израз на вечната и основна Истина, излязла от лоното на Отца и слязла да просвети всеки човек, идващ на този свят.** Учението на Иисуса Христа е Истината, то не може да бъде нищо друго, освен залог, поверен на света, според красивия израз на св. ап. Павел: "О, Тимотее! Пази онова, което ти е предадено и се отвръщай от скверното празнодумство и от възраженията на лъжовната наука!" (I Тим. 6:20) и още: "Запази добрия залог чрез Духа Светаго!" (II Тим. 1:14).

...

"Да се каже, че Църквата може да открива нови истини, относно които нейното учение не е било точно, в такива мнения аз не мога да не видя пряка нападка срещу самото Божествено Откровение. Не, Монсеньор, Църквата никога и нищо не е "открила" и няма да "открие" в непокътнатия и чист **залог**, тъй като "Църквата е неизменно общество", и вселенската Църква "съществува само при условие, че е постоянна, т.е. съборна през вековете и само на тази вечна и задължително една Църква принадлежи привилегията на непогрешимостта."

След излизането на книгата "Схизматичното папство" в 1863 г. абат Гете бил жестоко нападан от защитниците на абсолютната папска власт, но спокойно отговорил: **"Можеха да ме обиждат, но да ме опровергаят — не можеха."**

За да изследва истинността на папските претенции за главенство в цялата Църква, той търси дали съществуват основания за такива претенции първо — в Светото Писание, след това — в творенията на св. Отци и църковни писатели от първите векове на християнството, както и в решенията на Вселенските събори.
Още в началото на своя труд изследователят не се страхува да изкаже две основни заключения, до които е стигнал вследствие своите исторически проучвания и които доказва с подробни факти:
1. През първите осем века от историята на Църквата римският епископ никога не е притежавал власт "по божествено право", каквато е искал да упражнява след това.
2. Именно претенциите на римския епископ за първенство над цялата Църква "по божествено право" са били истинската причина за разделението.

Защитниците на папската власт твърдят, че тя има основания в самото Слово Божие. Те се позовават най-вече на стихове 18 и 19 от гл. 16 на св. ев. Матей:

"*Ти Си Петър, и на тоя камък ще съградя църквата Си ...*".

Тъй като Библията е книга, която съдържа тълкувание на самата себе си, абат Гете се обръща към самото Слово Божие, за да потърси истинския смисъл на посочените думи.

Църквата, според св. ап. Павел, е храм, в който всички вярващи — и старозаветни и новозаветни — са камъни (Ефес. 2:20-32). Пророците и апостолите са първите редове на градежа на мистичната сграда, вярващите се нареждат върху тези основи и образуват самата постройка, а Иисус Христос е основния, крайъгълния камък, който дава на сградата нейната здравина.

Няма друг основен камък освен Иисуса Христа (I Кор. 3:11). В

същото послание св. ап. Павел укорява коринтяните за разделенията сред тях и казва, че нито Петър, нито той самият, нито Аполос могат да бъдат основа на Църквата — те са само служители на Църквата Христова.

Самият св. ап. Петър, когото римските богослови искат да представят като пръв абсолютен господар в Църквата, не е и помислял за високите прерогативи, с които го облагодетелствуват и които приписват на римските епископи, считайки ги за негови приемници. Обръщайки се към презвитерите, в своето първо послание (5:1 и сл.) той пише: "*Ония, които са между вас презвитери, моля аз, съпрезвитер техен и свидетел на Христовите страдания...*" и по-нататък: "*Кога се яви Пастиреначалникът, ще получите неувяхващия венец на славата.*" Св. ап. Петър не е познавал друг пастиреначалник освен Иисуса Христа, а себе си считал за презвитер, като не говори нито че е пръв, нито че е главен; той не се възвеличава над останалите презвитери, а им говори като на братя, като на равни, и им дава съвети само в качеството си на свидетел на страданията на Христа и на Неговата бъдеща слава, открита му на Тавор.
...

В следващия стих Господ Иисус Христос обещава на св. ап. Петър: "*И ще ти дам ключовете на царството небесно, и каквото свържеш на земята, ще бъде свързано и на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано и на небесата.*" (Мат. 16:19). Защитниците на папската власт са длъжни обаче да признаят, че такова обещание е давано от Христа и друг път, и то не само на св. ап. Петър, а на всички апостоли: "*и тъй, идете, научете всички народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светаго Духа, и като ги учите да пазят всичко, що съм ви заповядал ...*" (Мат. 28:19-20). На всички апостоли е дадена

същата власт:
"*На които простите греховете, тям ще се простят; на които задържите, ще се задържат.*" На всички апостоли е даден Светият Дух, на всички е дадена властта да прощават или да не прощават грехове, т.е. да отключват или заключват Царството небесно. Никъде в Св. Евангелие не се посочва, че Господ Иисус Христос е осъществил само спрямо св. ап. Петър дадените на всички апостоли обещания. Ако имаше нужда от специален глава на Църквата, по-висш от другите, в св. Писание това би било отбелязано точно в този момент. Но Господ поверява пазенето на богооткровената истина и властта на Царството общо на всички апостоли.

Другият текст, върху който се гради папската теория е следният:

"*И рече Господ: Симоне, Симоне! Ето, Сатаната поиска да ви сее като пшеница; но аз се молих за тебе, да не оскъднее вярата ти; и ти някога, кога се обърнеш, утвърди братята си.*" (Лук. 22:31-32).

Наистина не разбирам, пише абат Гете, как папите могат да прибягват до този пасаж на св. ев. Лука, за да установят своята система. Трябва да се отбележи, че цитираните думи са били отправени към св. ап. Петър от Христа в същия ден, в който св. ап. Петър е щял да се отрече от Него. Те съдържат само предсказание за това негово падение. Именно така го е разбрал и ап. Петър, което личи от отговора му: "Господи, готов съм да отида с Тебе и в тъмница и на смърт!"

Папите, които са намерили странно доказателство за своите претенции в 31 и 32 стих на 22 глава в Евангелието на св. ев. Лука, винаги старателно са избягвали да цитират предхождащите ги слова на Господа, напр. стих 26: "*По-големият между вас, нека бъде като по-малкия, и който*

началствува да бъде като оня, който слугува...".

...

Запитан от ап. Петър, какво ще придобият апостолите, Господ Иисус Христос отговорил: "Истина, истина ви казвам, че вие, които Ме последвахте, при пакибитието, кога Син Човеческий седне на престола на славата Си, ще седнете и вие на дванайсет престола, като съдите..." (Мат. 19:23). Не се прави разлика между апостолите, всичките дванадесет апостоли ще съдят верните. Същото се вижда и в Апокал. 21:14: "Стените на града имаха дванайсет основи, и върху тях имената на дванайсетте апостоли на Агнеца."

И така, нищо в Св. Писание на Новия Завет не благоприятствува поне отчасти теорията за върховния авторитет на ап. Петър и на римските епископи, които се считат за негови приемници. Дори може да се каже, че подобна власт там е изрично осъдена (ср. Деян, 8:14, Гал. 2:7-14 и др.).

След това абат Гете се обръща към **Св. Предание**, за да търси каква е била Западната църква през първите векове на християнството за божественото устройство на Църквата. Той се спира по-обстойно на творенията на двама западни св. Отци — св. Киприан Картагенски и Св. Викентий Леренски. Учението на християнския запад за Църквата той обобщава в следните няколко точки:

1. Църквата има само един епископат, както е имало и едно апостолско звание; той е еднакъв във всички епископи, притежава се от всички без разлика.

2. Също както апостолите имат едно и също достойнство и власт, така и епископите имат едно и също достойнство и власт.

3. Никой епископ не притежава божествени права над другите епископи.

4. Единството на епископата е знак за единството на Църквата.

5. Само Църквата запазва непогрешимо поверените й от апостолите истини.

6. Епископите трябва само да следят тези истини да не бъдат повредени в поверените им църкви.

7. Църковните събори само установяват приетата веднъж завинаги вяра.

8. Никоя отделна църква, още по-малко отделен епископ, не притежават авторитет в ученията.

9. Единственото условие някой да бъде член на Съборната Църква е да бъде в общение с всички апостолски църкви, които не са приели нововъведенията в ученията си.

Това древно учение на западната църква еднакво ли е с това, което проповядва сега римската църква? Не. Тя проповядва напълно противоположно учение.

...

Естествено и логично е да се върнем към началото на една институция, за да открием истинския й характер **... Ако ние открием, че древната Църква не е признала на римския епископ властта, която той си приписва днес, ако тази власт е узурпирана едва в IX век, трябва да заключим, че тази власт няма божествен произход и че право на всички църкви и на всички верни е да протестират и да се борят против нея.** Против такава власт са приведени свидетелства на св. Ириней Лионски, св. Иларий Поатенски, св. Епифан, св. Лъв, папа римски, св. Иоан Златоуст, св.

Григорий Назиански и св. Григорий Нисийски, св. Василий Велики, както и на западните отци блаж. Иероним и св. Амвросий Медиолански.
Всички тези църковни писатели свидетелствуват за постоянната и всеобща вяра на Църквата, изложена в предходните точки.

Свидетелството на Вселенските и Поместните събори

На три от седемте Вселенски събора са се вземали решения относно първенството, което св. Отци отреждали на римския епископ.

I-ви Вселенски събор — 6-то правило гласи, че трябва да се запази **обичая**, приет в Египет, Либия и Пентапол, според който Александрийският епископ има власт над епископите в тези страни, **защото такава е властта и на римския епископ.**

II-ри Вселенски събор — 3-то правило гласи, че Константинополският епископ трябва да има **първенство по чест** след римския епископ, **защото Константинопол е новият Рим.**

IV-ти Вселенски събор — 28-мо правило: Като се следват във всички постановления св. Отци и се признава 3-я канон на II Вселенски събор, се утвърждават и се дават същите привилегии на пресветата Църква на Константинопол, новия Рим. Защото **отците** с право са дали привилегиите, с които се ползува престолът на Рим, з**ащото Рим е бил столица**. Те преценили, че новият Рим, който има честта да притежава императорския престол и сената, трябва да има същите предимства в църковния ред и да бъде втори след него. 36-то правило на VI-тия Вселенски събор подновява

постановлението на II-ри и IV-ти събори, че Константинополският престол има същите прерогативи, като древния Рим.

Според тези решения, казва абат Гете, очевидно е, че епископите на Рим са били признати за първи епископи в Църквата от самите събори и че **тяхното предимство е по църковно право, а не по божествено право; че то им е дадено поради политическата важност на техния град, а не защото са приемници на св. ап. Петър; че тяхното предимство не дава никаква вселенска власт; че те не могат да имат друга власт, освен дадената им от Вселенските събори, представящи вселенската Църква.**

Твърде далеч са, заключава авторът, тези законни и канонични папски права от претенциите на съвременното папство.

...

Доктрината на римската църква не е стигнала изведнъж до формата, в която я виждаме днес. Едва през IX-ти век срещаме в историята претенциите на римския епископ за вселенски авторитет в Църквата. Този век може да се счита като епоха на основаване на папството.

Когато църковният епископ е формулирал за първи път своите претенции, той не ги е представил като нововъведения, а напротив, опитал се да докаже, че този авторитет е право, признавано навсякъде и всякога. Той успял да наложи на западните църкви тази доктрина чрез следните средства:

1. Изработване на някои документи, представяни за древни и приети като такива на Запад, потънал тогава в пълно невежество относно истинските исторически паметници.

2. Фалшифициране на текстове на познати тогава документи.

3. Своеволна интерпретация на множество текстове, за които не са си правили труда да ги фалшифицират.

...

Непознаването на църковната история и абсолютната безкритичност към историческите документи, влиянието на римската църква като единствен апостолски престол на запад — всичко това благоприятствувало развитието на две огромни **заблуди, които лежат в основата на папството:**

1. Твърдението, че св. ап. Петър, първият от апостолите е бил епископ в Рим.

По повод на това твърдение на запад се е обособило цяло едно течение, което доказва, че папата никога не може да се нарече Петров наследник, защото ап. Петър не е бил епископ на Рим и че никога не е бил епископ, въпреки че седем години е престоял в Антиохия и би било по-вероятно антиохийската църква да претендира за неговото наследство. Тази школа се позовава на свидетелствата на Тертулиан, Евсевий Кесарийски, св. Ириней Лионски и др. (виж д-р Милаш, цит. съч. стр. 180-182).

2. Твърдението, че св. ап. Петър е предал на своя приемник изключителните права, с които го е упълномощил Сам Господ Иисус Христос. Това е дало повод за преувеличаване смисъла на предимството на ап. Петър в цитатите от Св. Писание и св. Отци, фалшифициране на тези текстове, приписването им на римския епископ и др.

В заключение може да се каже, че по въпроса за устройството на Църквата Рим сега проповядва учение, напълно противоположно на всеобщото древно учение на западната църква. За да може да се сравнят, днешното учение също е изложено в девет точки:

1. Римският епископ притежава по божествено право главенството над всички епископи и никой епископ не е пълноправен, ако не е упълномощен и назначен от него.

2. Неговият авторитет е по-голям от този на всички останали епископи, така както авторитетът на св. ап. Петър е бил по-голям от този на останалите апостоли.

3. Той притежава власт над останалите апостоли по божествено право.

4. Сам той е център и символ на единството на църквата.

5. Само той съхранява непогрешимо богооткровените истини, има право да ги развива, както счете за полезно, и изпълнява това право без да може да сгреши.

6. Той провъзгласява нови догмати и от самия факт на провъзгласяването им следва, че те са били част от вярата на Църквата, че са съществували в латентно състояние. Когато той прогласи догмат, епископите и верните трябва само да се подчинят на неговото непогрешимо слово.

7. Съборите съвсем не се събират, за да установят всеобщата и постоянна вяра на Църквата, а за да придадат повече тържественост на проявите на папската власт.

8. Сам папата притежава власт над учението и провъзгласява догмати според собствената си власт.

9. Единственото условие някой да бъде католик е да е подчинен на папата.

Може да се каже, заключава абат Гете, че с новите си доктрини папството отрича вселенските правила на вярата, авторитета на Църквата, основните характерни черти на епископата; то дезорганизира цялата Църква и отхвърля нейното божествено устройство.

Това е неговата първа ерес.

А по повод претенциите на римските богослови, че тяхната църква е истинската Църква, Вл. Гете заявява в едно писмо до М-р Дюпанлу:

"Монсеньор, вие образувате само едно събрание от мъже, носещи титлата епископ; **вие не само не сте Църквата, вие дори и не представлявате римската църква, защото не се събирате да говорите в името на древната вяра на вашите църкви, а за да регистрирате в името на папата и в свое име такива учения, каквито са ви угодни. Вие можете да образувате религиозно, политическо, научно ако щете събрание, но вие не ще бъдете събор, още по-малко Вселенски събор. Иисус Христос не ще бъде сред вас и Св. Дух не ще ви ръководи."**

По-нататък той обобщава:

"Римската църква не само че не е Църквата, но тя дори не е част от истинската Църква, защото истинската Църква е основана на единството на вярата."

...

След като Константинопол става столица на империята, под влияние на императора, Константинополският патриарх Иоан поискал да бъде признат за първи епископ в цялата Църква. По този повод той изнамерил титлата "Вселенски патриарх" и си я присвоил. Следователно първата идея за централизирана, универсална власт в Църквата дошла от Константинопол, а от Рим се надигнала първата опозиция срещу тази амбициозна претенция.

Папа Григорий му пише:

"Защо се наричаме епископи, ние, които дължим своето

достойнство на смирението на нашия Изкупител, **всъщност следваме гордостта на Неговия неприятел**?"

"... да се приеме тази титла, значи да се наруши достойнството на всички патриарси; и **ако се случи този, който се нарича вселенски, да изпадне в някоя ерес, то няма да има вече епископ, останал верен на истината".**

Съзнавайки опасността от абсолютизирана власт в Църквата, той пише на императора:

"**Аз казвам без ни най-малко колебание, че който нарича себе си Вселенски епископ или желае тази титла, е по своята гордост предшественик на антихриста, защото претендира по същия начин да бъде над другите ..."**

Тези думи абат Гете е оставил без коментар. Вместо коментар ние ще приведем само изявлението на съвременния нему папа Пий IX, въвел новия догмат за папската непогрешимост и незаблудимост. Преди откриването на Първия Ватикански събор, той произнесъл следните странни за православното ухо думи: "Аз съм отзив на небето, непогрешим тълкувател на Бога, **аз съм пътят, истината и животът.**" ("Славянските учители ..", д-р Н. Милаш, стр. 157)

Ереста Filioque

Никой в римската църква не оспорва факта, че към 8-ия член на Никейския символ на вярата, съдържащ догмата за Св. Дух, е внесена прибавка, че той изхожда "и от Сина" (лат. Filioque).

Тази прибавка е направена първо в Испания в VII век, била е разпространена в VIII век във Франция (Галия), в XI век папа Лъв III решително й се противопоставил, като дори накарал да напишат православния Символ на вярата на две плочки на

гръцки и латински и го поставил в катедралата "Св. Петър" в Рим "от любов към православната вяра и за запазването ѝ от повреждение" (цит. по д-р Милаш, пое. съч.). Последен Рим в 1014 г. се съгласява с тази добавка и я приема за част от догмата.

Прибавката "и от Сина" е абсолютно незаконна по две причини:

1. Защото е направена въпреки изричната забрана на Третия Вселенски събор в Ефес (7-мо правило) да се допълва или отмахва нещо от Никео-Цариградския символ;

2. Защото тя съдържа голяма грешка, разрушаваща догмата за Св. Троица — основен за християнството.

... **нито едно място в Св. Писание не доказва, че Св. Дух изхожда и от Сина.** Напротив, единственото място, в което ясно се говори за Неговото изхождане (Иоан 15:26) съдържа православното учение, отразено в Никейския Символ на вярата: "Духът на истината, Който изхожда от Отца".

Като безпристрастен историк, абат Гете предупреждава:

"Човек би могъл да срещне тук и там текстове, благоприятствуващи римската ерес. Тогава той би трябвало да се обърне към оригинала и ще забележи с учудване, че въпросните текстове са или фалшифицирани, или абсолютно измислени."

Той привежда примери с приписване на "филиокве" в творенията на блаж. Иероним, папа Дамас (IV век), дори на св. Атанасий Велики в някаква реч на Никейския събор ...

"Стигнало се до там, да прибавят "филиокве" в посланието на св. патриарх Фотий до Михаил, българския княз. Ние добре

знаем, че именно св. патриарх Фотий е забелязал първите римски нововъведения, разкрили се при проповедта на нахлулите в България римски свещеници и пръв е повел ревностна борба против тях. Именно това принудило папа Иоан VIII да му пише, че причислява към Иуда престъпниците, проповядвали лъжливо, и да упълномощи своите легати да подпишат анатемата, произнесена от Цариградския събор в 879 г. против всеки, който се осмелява да защити прибавката "филиокве" към Никео-Цариградския символ.

Абат Гете твърди, че във всички цитирани от римските богослови текстове, в които е прибавено "и от Сина" ясно може да се установи, че тази прибавка е направена през Средновековието, така че в най-добрите съвременни издания на Запад тя е премахната. Много от тези цитати са изчезнали и от дисертациите по този въпрос, но други остават. Авторът споменава за големия изследовател Зьорникау, който посветил целия си живот на проучване на всички възможни текстове, свързани с този спор. В резултат на тези търсения той стигнал до заключението, че Източната църква има право. Това довело учения-протестант до заключението, че истинска е Православната Църква, към която той впоследствие се присъединил.

Ереста за непорочното зачатие на Св. Дева Мария

На 8-ми декември 1854 г. папа Пий IX публикувал една була, с която провъзгласява за догмат, че Св. Дева Мария е била заченатa непорочно от св. Анна.

...

Абат Вл. Гете определя това нововъведение като нова ерес, фактически отричащо догмата за Изкуплението.

Древната вяра на Църквата е, че цялото човечество, **без**

никакво изключение, е поразено от първородния грях, предаван по наследство със самия акт на зачеването. От това следва, че човешката природа на Господ Иисус Христос не е засегната от този всеобщ грях, тъй като единствено Той не е заченат по обикновения начин. Но що се отнася до Св. Дева Мария, тя е била заченатa като всички хора, т.е. със този грях, присъщ на човешката природа, а после е била очистена от него, подобно на св. пророк Иеремия и св. Иоан Кръстител. А в папската була се твърди, че тя е била напълно предпазена от този грях, така че не е имала нужда да бъде очиствана от него. **Но ако тя не е имала нужда от очистване, то тя реално не принадлежи към човечеството. Така се стига до заключението на някой си римски доктор М. Нюман, което между впрочем не е било оспорено от римската църква, че "след булата от 1854 г. Св. Троица била допълнена (!?) със светата Дева, издигната до божествена висота."**

За разлика от всички останали папски нововъведения, които римската църква се е опитвала да прикрие винаги с някакво покривало, папа Пий IX заявил на епископите, събрани около него "като деца-хористи", без реално право на глас, че дефинира този догмат **единствено "по силата на своя собствен авторитет".**

Когато през XII век за пръв път се зародили такива вярвания и лионската църква пожелала да празнува деня на зачеването на Св. Богородица, един от стълбовете на римското богословие Бернар Клервоски им написал писмо и решително се противопоставил на това, защото според него не бива да се чествува единствения миг, в който Св. Дева е била под властта на греха. Той счита, че да се твърди, че Св. Дева Мария е заченатa непорочно означава, че тя е заченатa от Св. Дух.

"Особено пък никой да не говори, че Св. Дева е заченатa от

Св. Духа, а не от човек; аз казвам и доказвам, че Дух Светий слязъл над Нея, но не че е дошъл с Нея. Аз казвам, че Дева Мария е заченала от Духа Светаго, но не че е била заченатa от Св. Дух. Аз казвам, че тя е Девица, а в същото време и майка, но не казвам, че е родена от Девица."

А по-нататък той дори отговаря на папските оправдания, че догматът бил провъзгласен в отговор на натиска на вярващия народ и за по-достойна похвала на Св. Богородица, като казва:

"Светата Дева всекиго ще осъди за такова прославление, което, както се вижда, е прославление на греха; тя никога няма да одобри нововъведение, което е измислено против учението на Църквата, нововъведение, което е майка на безразсъдността, сестра на суеверието и дъщеря на лекомислието ..."

...

Някой би могъл да повдигне възражение... , позовавайки се на небезизвестното явяване на Св. Богородица на една девойка в екстаз през 1855 г., близо до Лурд. Св. Богородица, по думите на единствената свидетелка, била заявила: "Аз съм непорочното зачатие". На това абат Гете отговаря:

"Да се вложат в устата на Св. Дева тези смешни думи, това значи да се оскърбява Св. Дева и да се твърди, че тя одобрява една ерес. Дори само това доказва, че дори да е имало явяване на изпадналата в екстаз, то това явяване е **демонско**."

По повод на изцеленията, които стават там, той пише:

"И това, което той нарича чудеса, не са ли необичайни факти, вследствие на влиянието на демона? Ние не ще правим труд да ги обсъждаме, защото за нас те не могат да не бъдат фалшиви или демонични, щом се правят в чест на непорочното зачатие, ерес, осъдена от неизменната вяра на Църквата, дори

и на западната църква, до 1854 година. Иисус Христос ни е уверил, че чудеса биха могли да се случат и в подкрепа на заблудата, но че не трябва да им се вярва, дълг на вярващите е да се придържат към приетата вяра. **И така, дори и ангел от небето да слезеше, за да ни съобщи някакъв нов догмат, ние щяхме да осъдим него и неговия догмат и чудесата му като проява на ада.** Ако г-н Лазер познаваше този критерий на истинския католик, той би се въздържал да напише дебелата си книга, която не доказва абсолютно нищо, или ако фактите в нея са верни, би доказала, че **демонът упражнява своята власт и в църквата, към която той принадлежи**. **Това демонско действие би доказало още веднъж, че Божият Дух се е отдалечил от нея**."

Светото сърце - ерес против Боговъплъщението

След като е нарушило основния догмат на християнството — за Света Троица, папството си позволило да въведе ново еретическо учение и по отношение на втория главен догмат — за Боговъплъщението. Светото сърце - ерес против Боговъплъщението.

След като е нарушило основния догмат на християнството — за Света Троица, папството си позволило да въведе ново еретическо учение и по отношение на втория главен догмат — за Боговъплъщението.

Установеният култ към "Светото Сърце на Иисуса Христа" всъщност представлява не само разделяне на двете природи в Христа и почитането им поотделно, но отдава забранената от каноните почит на Неговото тяло и още поспециално на части от тялото Му, в случая на Неговото сърце, и то съвсем не като символ, а като телесен орган, като се възхваляват неговите фибри, неговите свивания и разпускания и т.н.

Абат Гете проследява историята на установяването на този догмат, **твърде характерна за повечето еретически нововъведения, които векове наред, отхвърляни като несъстоятелни от най-бележити и уважавани отци на западната църква, в крайна сметка биват прогласени от някой папа за догмати.** И това става обикновено с обяснението, че това са древни, "латентни" вярвания на цялата Църква. Но ето накратко характерната история на този догмат, предадена безпристрастно от големия историк.

Първият богослов, който публикувал съчинение за култа към Св. Сърце бил йезуитски свещеник, изповедник на една монахиня, наречена Мари Алакок (1690 г), **чиито болезнени бълнувания и среднощни "любовни диалози" с възлюбения й Иисус са били осъдени след голям скандал от папа Климент XIV в 1772 г. Но йезуитския орден, явно решен да въведе този догмат, прибегнал до хитростта да придаде вид на благочестие и божествен произход на тази ерес. Публикациите на разказите на изпадналата в прелест монахиня се умножили. В тях на широко се предавали разговорите й с Иисус, описвало се как тя му дала своето сърце, а Той в отговор й дал Своето, а после й казал да си пуска кръв всеки път, когато сърцето я заболи. Тя твърдяла, че той я е направил пълновластна наследница на Неговото Сърце.**

За дългите обещания и обяснения относно обещанието за женитба, за годежа и венчавката на монахинята с Иисус абат Гете от уважение към своите читатели не се разпростира ...

... двама папи, приятели на йезуитите, постепенно установили този култ. Това е типичен пример как едно еретическо нововъведение, отхвърлено в началото от разумните богослови, чрез съдействието на йезуитския орден

и благодарение на неограничената власт на папата да установява нови и нови догмати, бива провъзгласено за официален култ. В случая имаме ерес, по-чудовищна дори от несторианската, осъдена на Ефеския и Константинополския събори.

Учението за чистилището

Идеята за чистилището се оформила в средновековната схоластическа литература…

Пръв споменал за "чистилищен огън" още Ориген. Той учел, че след този живот съществуват само "очистителни страдания" и следователно всички, не само нечестивите хора, но и дяволът и неговите демони ще се спасят, след като се очистят. Ориген и неговото лъжеучение били осъдени на V-ти Вселенски събор…

… Римската църква проповядва, че до Страшния съд всички починали минават на частен съд, след което биват изпратени в ада или в рая спред техните дела. Но тя твърди, че има такива души, които не са заслужили нито рая, нито ада, и ги поставя в едно междинно място, наречено чистилище. Там те изстрадвали мъчение с огън като изкупление на техните простими (несмъртни) грехове, докато напълно задоволят Божията правда…

… От идеята за временни очистващи мъки се стига до извода, че дори без молитви и принасяне на безкръвна жертва, изтърпяващите наказание в чистилището могат и сами да се изкупят чрез престояване на полагащото им се време в него…

… **Но за средно място между рая и ада никъде в Св. Писание не се споменава**. С йезуитски извъртания римските учени се обосновават, че щом православните се молят за починалите, то те признават чистилището, макар че на думи

го отричат. Но те забравят, че Православната църква се моли Бог да освободи грешните души **от ада** (молитва 5 на св. Василий Велики). Същото е и в другите познати древни литургии — Иаковова, Матеева, Маркова, Петрова, Василиева и др. В Св. Писание притчата за богаташа и Лазаря ясно показва, че не може да се избави от ада умрелия без вяра и покаяние, но е възможно за вярващия и покаялия се, без да принесе плод (Лук. 16:19-31). Там адът се представя като тъмница (Бит. 39:20; Йер. 38:6, 38; Лук. 12:58-59; Мат. 5:26; Деян. 12:4, 16:23, 25), а в тъмницата има осъдени на вечен затвор, както и такива, които след известно наказание биват освобождавани. Пример за избавление от ада дава Сам Христос (I Петр. 3:19), Който и днес има ключовете на ада и смъртта (Апок. 1:18). Но никъде в Св. Писание не се говори за място, подобно на чистилището на римските богослови. Затова в "Православно изповедание" ч. I отг. 64 се казва:

"Няма особено средно състояние между тия, които отиват на небето и между ония, които отиват в ада. Обаче много души на грешници се освобождават от веригите на ада, но **не сами от себе си, или чрез мъченията си**, но чрез добрите дела на живите човеци и посредством църковните молитви, а особено чрез безкръвната жертва, която църквата всеки ден принася за всички живи и за всички мъртви, защото Христос за всички умря". Но римската църква е възприела още по-лесен начин за облекчаване на душите, които страдат в чистилището. Те можели да бъдат и напълно освободени от мъките чрез прилагане на "пълна индулгенция", защото папата си приписва правото да прилага пълни индулгенции (опрощения) на душите в чистилището.

"Ако това е така", обобщава абат Гете, "ние не виждаме как въобще може да съществува чистилище за римската църква, щом като папата може така лесно да освобождава душите, които страдат там. **Следователно чистилището**

съществува само по волята на папата.

…

… дори и само идеята за съществуването на такова временно наказание, чрез което, изтърпяли го, душите уж задоволявали Божията правда, вече е противно на истинската вяра.

… (Докато древната църква от която се отцепва папството – православната, казва) грешниците, за да добият прощение на греховете си и да се избавят от всякакво наказание за греховете, **длъжни са само да усвоят заслугите на Спасителя**, т.е. да вярват в Него, съвършено да се покаят за греховете си и да поднесат плодове, достойни за покаянието — добри дела".

Нововъведенията в св. Евхаристия (Причастието)

В своята творба "Еретическото папство" абат Вл. Гете спира вниманието си и на нововъведенията, които е привнесла римската църква и в най-святото тайнство — св. Евхаристия. В римската църква то се извършва не над квасени, а над пресни хлябове; тя е премахнала призователната молитва към Св. Дух (епиклезата), а единствено чрез Неговото слизане се извършва пресъществяването на Св. Дарове; не причащава със същия хляб свещеници и миряни; отказала е правото на децата да приемат Св. Причастие и др. В Св. Писание никъде не се говори, че Св. Евхаристия се е извършвала над пресен хляб, както се опитват да твърдят римокатолиците. Напротив, съществуват много свидетелства, че хлябът, с който се е извършвало тайнството Евхаристия, е бил квасен.

1) Св. тайнство Евхаристия е установено преди Пасхата на иудеите (Иоан 13:1), а едва след Пасха е започвала седмицата на безквасните хлябове. Св. ев. Иоан свидетелствува, че Христос е осъден, разпнат и свален от кръста в деня, когато

иудеите се готвели за Пасха (18:23, 19:14, 19:31), следователно са употребявали още квасен хляб.

2) Евхаристийният хляб е наречен навсякъде "артос", което произлиза от глагола "еро", означаващ "въздигам" и означава втасване на замесено с квас тесто. В Св. Евангелие навсякъде е употребена именно тази дума (Мат. 26:26, Марк. 14:22, Лука 22:19).

3) Според св. ев. Матей Христос е седял при преломяването на хляба, а ако хлябът е бил пресен, Той според закона е трябвало да стои прав.

Могат да се приведат още доказателства. Но най-красноречив е фактът, че до IX век римската църква също е употребявала квасен хляб.

Причащаването на свещениците и вярващите с отделни хлябове разрушава онзи дълбоко мистичен смисъл, изложен от св. ап. Павел във 1 Кор. 10:16-17:

"*...Защото един хляб, едно тяло сме ние, многото, защото се причастяваме от един хляб*".

В римската църква само свещениците се причастяват и с Кръвта Христова, докато Сам Господ, предузнавайки техните отклонения, заповядва: "пийте от нея всички ..." (Мат. 26:27).

По повод на забраната да се причастяват деца абат Гете пише: "Западната църква е извършила престъпление, премахвайки причастието на децата. Когато западните църкви, въвлечени в схизма от папството, се отдалечили от православния Изток, те дотолкова изгубили християнското си чувство, че техните богослови обвинявали източната Църква, че причастява децата." Тази практика също е съществувала до XII век на Запад, а в някои области и до XVI век.

Но най-същественото отклонение е премахването на епиклезата — тайната молитва, с която свещеникът призовава Св. Дух да пресъществи предложения хляб. Римската църква счита, че пресъществяването става и без призователна молитва, при думите: "*Вземете, яжте, това е Моето тяло ...*" и "*Пийте от нея всички — това е Моята кръв ...*" "Ние не се страхуваме да кажем," заявява абат Гете, "че този довод е смешен. Иисус Христос, произнасяйки думите, не ги е казал като разказ за случило се събитие, а като акт, извършващ се в момента, тъй като у Бога словото е и дело. Но може ли да се твърди, че това е така и при свещеника?"

Призователната молитва към Св. Дух е съществувала във всички литургии на древните западни църкви. (Гете твърди, че по негово време тя все още съществува в Шотландия). Древните литургии на св. Иаков и на св. Климент Рилски съдържат епиклеза, така както Златоустовата и Василиева литургии.

"Следователно", заключава с тревога абат Гете, **"ние имаме пълното право да се съмняваме, че в римската църква съществува св. Причастие."**

Редакторите на френското издание завършват тома със статията от "Юнион Кретиен" — **"Смущаващият свидетел — Православието". С неизменното си свидетелство то е мълчалив обвинител срещу нововъведенията, обезобразили западното християнство. Затова папството плете интриги да го подчини, като преди векове използвало кръстоносците, а в наши дни — политиката и парите. Но о. Владимир Гете спокойно заявява: "Каквото и да прави, то няма да успее."**

† **ВИЖТЕ ОЩЕ**

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВАТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

Отстъплението на новостилната "църква" от Бога

Цитати от нашата книжка

Завещаното ни от Бога относно календара

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО

---

buditeli.info © 2017